

Bombák a fedélzeten

Aznap váratlanul sűrű köd ereszkedett a Pöttyös Hajóra. Egyik pillanatban még tiszta volt az idő, ragyogott felette a Nap, a másikon aztán besűrűsödött körülötte a levegő, mint valami tejbegríz. Nyurga teljesen eltűnt szem elől a kosárban.

– Semmit se látok – kiabálta le a magasból, és bizony a többiek sem látták őt letről.

– Ennek a fele se tréfa! – állapította meg Pöttyös Kapitány, és már éppen kiáltotta volna, hogy „vitorlákat bevonni, horgonyt kivetni”, amikor jókorát döccent a hajó. Surrogva, csikorogva megállt, a legénység tagjai pedig egytől egyig a padlóra huppantak.

– Zátonyra futottunk – siránkozott Tücsi, Pöttyös Kapitány pedig a feje búbját vakargatta. A térképek szerint közel s távol nincs szárazföld, de még egy aprócska sziget sem. Márpedig a Pöttyös Hajó megfeneklett, ez tény. A sűrű ködben viszont azt sem látták, vajon szikla van a hajó alatt, vagy sekély víz. Melák azonban se szó, se beszéd, kerített egy kötélhágcsót. Átvette a korláton, és már ereszkedett is lefelé.

– Puha homok! – harsogta valahonnan a láthatatlanságból, amikor földet ért. Ekkor a fiúk utána mentek, Pankát pedig megkérték, addig keresse elő a ködlámpát és a kürtöt a raktárból. A parton aztán megállapították, hogy a hajónak kutya baja, csak szépen kisiklott a fövényre.

– Majd én felderítem a terepet! – ajánlkozott Melák, mint a hajó legkeményebb matróza.

– Rendben van, de ne menj egyedül, kísérjen el Nyurga, mégis csak ő lát a legmesszebbre, mi pedig addig kigondoljuk, hogyan toljuk újra vízre a hajót. – intézkedett Pöttyös Kapitány.

Egy percig sem késlekedtek. A fövény meredeken emelkedett Melák és Nyurga talpa alatt, aztán pár méter múltán lejtteni kezdett. Amikor a parti dűnén átértek, kemény kő váltotta fel a homokot, és – bár túl sokat továbbra sem láttak –, az világosan kiderült, hogy egy ösvényen haladnak, ami kettéágazik: jobbra fel és balra le. Megegyeztek, hogy Nyurga felfelé megy, Melák pedig lefelé, és fél óra múlva újra találkoznak az elágazásnál.

A többiek a hajó körül sürgölődtek. Arra jutottak, hogy valamiféle kerekek kellenének, hogy ismét vízrebocsáthassák a hajót. Közben ritkulni kezdett körülöttük a sűrű tejfehérség.

Kisvártatva a napsugarak is áttörték a ködöt, és lassacskán előtűnt a kék ég. Kibontakozott előttük a sziget is, ahonnan pedig már jött is visszafelé a hórihorgas Nyurga és a tagbaszakadt Melák, aki egy jókora ládát egyensúlyozott a fején.

– Ez egy kalózsziget – állapította meg Nyurga, mikor a fedélzetre ért. – Hatalmas köd gép van a dombtetőn, csak ki kellett kapcsolni.

– Én pedig a völgyben megtaláltam az elhagyott táborhelyüket. Elhoztam egy ládányi ágyúgolyót! – kiáltotta Melák még letről, aztán egy leeresztett pallón felhúzta a hajóra. Nagyot reccsent, amikor felfeszítette rajta a lakatpántot. Amikor aztán felnyitották a tetejét, nagy derűség támadt a Pöttyös Hajón. Ami a deszkák között ágyúgolyónak látszott, valójában kókuszdió! Legalább száz darab.

– Nahát, ezek aztán az igazi kókuszbombák. – kiáltotta Tücsi. – De mire kellett ez a kalóznak?

– Az a gyanúm, hogy nem kalózkodhatnak – mondta Pöttyös Kapitány. – Inkább ültetvényesek, akik a köddel, füsttel védik növényeiket az éjszakai fagyoktól. Errefelé megterem a narancs, a kókusz, a banán is, de az évek ebben a szakában megesik, hogy egészen idáig szaladnak a fagyos sarki szelek. Bizonyára éppen elhajóztak a terméssel, ezért hagyták bekapcsolva a berendezést. A szigetről pedig értesíteni fogom a Nemzetközi Navigációs Központot. Mégse járja, hogy nem jelzik a térképek! Mások is könnyen a partra csúszhatnak a hajójukkal.

Közben Melák fel is tört pár diót, Panka poharakba töltötte a kókusztejet, és jóízűen kortyolgatták, amíg a kapitány kiselőadását hallgatták. Hordó kutya pedig játszani kezdett a diókkal. Csaolva pofozta őket jobbra, balra és olyan vidáman kergette a golyókat a fedélzeten, hogy Tücsinek és Nyurgának is kedve támadt beszállni a gurigázásba. Kisvártatva szinte egyszerre kiáltottak fel:

– Megvannak a kerekek!

És valóban! Elég kemények és gömbölyűek, hogy a hajót visszaguríthassák rajtuk a tengerre. Melák így aztán cipelhette vissza a partra a ládát. Hordó kutya hatékony közreműködésével keskeny barázdát ástak a homokba a hajó oldalainál, szép sorban beleillesztették a kókuszdiókat, utána pedig már csak egy-két hórukk kellett, és a Pöttyös Hajó újra vígan ringatózott a vízben. Természetesen a kókuszdiókat sem hagyták veszni. Újra összegyűjtötték, és a friss kókuszreszelékből Panka isteni kókuszbombákat készített, mindenki meglelgedésére.

VÉGE